

La corda fluixa

El Govern central, en un període d'austeritat imposat per la crisi, ha tingut una idea realment lluminosa: limitar les pensions. El senyor Pere Solbes, ministre d'Economia, va anunciar aquesta possibilitat, tot assegurant que la previsió d'inflació per a l'any que ve serà d'un 3%, sempre que s'aconsegueixi —alhora— la moderació salarial.

El ministre d'Economia demostrà tenir un cap claríssim i, per un d'aquests curiosos atzars de la vida, les seves declaracions van coincidir, en el temps, amb les d'un altre personatge que també adorna el panorama de la clarividència espanyola. El dramaturg Fernando Arrabal, en el transcurs d'un debat que tingué lloc a El Escorial, el dia 16-VIII-93, va afirmar que la solució de la crisi era que l'estat posés els seus béns a la venda: el museu d'El Prado, el parc de Doñana i tots els ministeris i mobles i immobles de propietat estatal, co-

mençant pel Ministeri de Cultura. Va proposar, també, revendre la col·lecció Thyssen, al·legant que quan les coses van malament, no es pot presumir amb francesilles de nou ric. Arrabal digué, més o menys textualment:

“És urgent de repartir els diners de l'estat, aquests diners que hem cotitzat amb l'esperança que ens donessin una aspirina i ara ens diuen que ni tan sols en tenim per a un llit decent en un hospital”.

Em sembla haver sentit dir o llegit que, segons l'Alcorà, Déu

posa sovint la veritat en boca dels orats. Doncs qui sap! Hi ha un adagi castellà que diu: “Dichosos mis bienes si me sacan de mis males”.

Això per una banda. Per l'altra, es podrien plantejar estalvis molt substanciosos rebaixant honoraris als qui haurien d'ocupar escons que es veuen buits en sessions solemnes del Parlament. I també, ni caldria dir-ho, moderant plantilles. Les ganes de tapar forats per dissimular evidències, han donat lloc a un pintoresc estat de 17 autonomies, que surt molt car en servidors —és un dir— i en mecanismes desganats.

Pere Calders